

Svajonų
ROMANAI

Tango

LORI WILDE

Priverstinis nusileidimas

9,99 Lt / 2014 liepa-rugpjūtis

Sustabdykit
vesituvę!

Knjgute.lt

Lori Wilde
(Lori Vaild)

**PRIVERSTINIS
NUSILEIDIMAS**

Trijų knygų serija
"*Sustabdykit vestuves!*"
Trečia knyga.

Versta iš Lori Wilde,
Crash Landing, 2013
© Lori Wilde, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Monika Morkūnienė, vertimas iš anglų kalbos,
2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-03-0225-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Tas kvaištelėjęs amerikietis *vis dar vilki kostiumą?*

Sofija Kruz tįsojo hamake šalia atkampaus namelio Kosta Rikos vulkaninių kalnų – Kordiljerų – masyve, Tilarano miestelyje. Į *Bosque de Los Dioses*, arba Dievų mišką, galėjai patekti tik lėktuvu. Ši vieta nuo Monteverdės – artimiausio kaimo bei Sofijos gimtinės – buvo nutolusi per dvidešimt penkias mylias į šiaurę. Žymiams, turtingiems bei galingiems asmenims tokia poilsio vieta – tikrų tikriausia priebėga.

O Sofija nebuvo nei turtinga, nei garsi, nei galinga, tuo labiau, netroško pasislėpti. Šiuose kalnuose ji gimė ir augo – čia jos namai. Per daugelį metų Sofija regėjo ne vieną turistą, tačiau dar niekada nebuvo sutikusi labiau įsitempusio vyro už aną šviesiaplaukį, kuris net tvankią vasaros dieną vilkėjo pilką šilkinį *Armani* kostiumą.

Dvi savaitės! *Bosque de Los Dioses* jis praleido dvi savaites, tačiau per visą šį laiką Sofija nė karto nematė jo mūvinčio džinsus ar šortus, įsispyrusio į sandalus ar bent jau vilkinčio

marškinėlius trumpomis rankovėmis. Kiekvieną dieną - kostiumas, kaklaraištis, brangūs odiniai batai - lyg būtų ne tropiniame rojuje, o Niujorko verslininkų pasitarime.

Kodėl? Šis klausimas Sofijai nedavė ramybės. *Tas vyras* užvaldė jos mintis. Moteris žemiau nuleido panešiotą kaubojišką skrybėlę. Galvos apdangalą puošė purpurinė orchidėja, kurią Sofija nusiskynė nuo netoliese bujojančio vijoklio. Ji pasitaisė širdelių formos akinius, kad pro rožinius stiklus galėtų pažvelgti į vyrą.

Hombre guapo. Jis vaikštinėjo ištaigingo namelio, įrengto kvapiųjų astronių viršūnėse, veranda ir kalbėjo telefonu. Saulė apšvietė storą platininę apyrankę, kurią vyras segėjo ant plataus riešo. Papuošalas buvo toks, koks ir jo savininkas - blizgantis, elegantiškas, o po šia spindinčia kauke, žinoma, slėpėsi vyriškas žavesys.

Nors Sofija nedaug apie jį žinojo, šviesiaplaukis neabejotinai yra turtingas, arogantiškas, nuolatos skubantis verslininkas. Kas dar taip lėktų ten, kur visi neišvengiamai atsidursime?

- Kad ir kas būtum, vis tiek mirsi, - dažnai sakydavo Sofijai tėtis. - Tad kodėl nepasimėgavus šio pasaulio malonumais!

Kitoks buvo Kosta Rikos gyvenimo būdas – lėtas, paprastas, o čionykščiai gyventojai dėkojo už tai, ką turi. Jokia kita šalis negarsėjo tokiu nuostabiu kraštovaizdžiu. Matyt, kai tave supa toks grožis, kur kas lengviau filosofuoti.

Kalbant apie grožį... Regis, šis akiai mielas tipelis yra *el casado*. Ne, *el casado* ispaniškai reiškia *vedęs*, o Kosta Rikoje taip vadinamas patiekalas, gaminamas iš ryžių, pupelių, apkeptų gysločių, salotų bei mėsos. Tradiciškai tai vidurdienio užkandis, kurį žmonos pakuoja savo vyrams į rudus maišelius. Šis puošėiva nė iš tolo nepriminė dėmesingo sutuoktinio, o Sofija įsivaizdavusi verslininką, nešinę rudu maišeliu, prajuko.

Saulė apšvietė auksaspalvius, trumpai kirptus vyro plaukus. Ši šukuosena išryškino tvirtą, bet neatsikišusį smakrą. Jei šviesiaplaukio nosis būtų dailesnė, Sofijai tektų pripažinti: ji neabejinga blondinams. Moteris užaugo tarp tamsiaplaukių vyrų, tad dabar ji jautė simpatiją šviesiems gražuoliukams.

Mmm... Sofija apsilaižė lūpas.

Ant kortelės, kuria vyras atsiskaitė už skrydį, buvo parašyta, jog jis – Gibas Martinas. Maždaug šešių pėdų ūgio, grakštus, lieknas, atletiškas vyras – regis, po jo oda pulsuoja neža-

bota vyriška energija. Sofija įsivaizdavo, kaip liečia Gibo pečius, – delnas ėmė dilgčioti. Nors iš čia nematė vyriškio akių, tačiau spėjo, kad jos greičiausiai pilkos, veriančiai ryžtingos. Kai pažvelgdavo į ją, moteriai atrodydavo, jog Gibas žvelgia į pačias jos sielos gelmes.

Sofija krūptelėjo. Vyras ją pervėrė tokiu pat žvilgsniu, kaip tądien, kai ji atskraidino jį čia iš *Libera* oro uosto. Gibas padėkojo už skrydį, spustelėjo Sofijai ranką ir dar ilgokai užlaikė moters delną savajame. Jos širdis akimirkai nustojo plakusi – rodos, nuo šiol viskas pasikeitė.

O gal tai tik Sofijos vaizduotė?

Gibas visą laiką buvo su kažkokia moterimi. Aukšta, perdžiūvusia blondine putliomis lūpomis, raganiška šukuosena, didžiulėmis krūtimis. Pati Sofija buvo žema, liemenį siekiančiais juodais plaukais, plačiais klubais bei kurkas menkesniais išlinkimais. Paauglystėje broliai šaipydami ją vadino *Tortita*, ispanišku žodžiu, reiškiančiu *blynėlį*. Laimė, nuo to laiko jos krūtys kiek padidėjo.

Toji blondinė neatrodė laiminga. Priekaištavo dėl visko: kad lėktuvas per mažas, kad tvanku ir drėgna. Jai nepatiko ir tai, kad Sofijos patiektuose sausainiuosei bei pyragėliuose buvo

gliuteino. Amerikietis per visą skrydį spoksojo į kompiuterio ekraną apsimesdamas negirdįs moters skundų. Kažkodėl Sofijai blondinės pagailo.

Prabėgo dvi savaitės, o ilgakojė gražuolė *vis dar* tebebuvo rūškana.

Sofija pastebėjo, kaip ji išėjo į balkoną, vilkėdama dailų raudoną bikinį, rankas susidėjusi ant klubų.

Davatka! Palyginus su Gibo palydove, Sofija atrodė tarsi kresna senė, vilkinti nunešiotus džinsus bei baltus prasčiokiškus marškinėlius.

- Gibi! - sušuko blondinė verslininkui.

Vyras susiraukė parodydamas, jog yra labai užsiėmęs.

Vargšė šviesiaplaukė! Gibas neturi laiko savo žaviajai draugei. Blondinės žvilgsnis nežadėjo nieko gero.

- Jei nepadėsi to prakeikto telefono ir nenusivesi manęs į kokią smagią vietelę, dar šiąnakt grįšiu į Majamį.

Vyras prispaudė telefoną prie krūtinės, priėjo arčiau merginos, kažką sukuždėjo jai į ausį ir švelniai pliaukštelėjo per pilvą.

Blondinė sukikeno.

Sofija pajuto kartėlį. *Nejaugi tai pavydas? Iš-*

ties? Žinoma, ne. Kodėl Sofija turėtų pavydėti įspūdingai ilgakojei gražuolei, kurios pašonėje turtingas ir žavus vyriškis? Tipas, akivaizdžiai ignoruojantis savo moterį. Sofija niekada su tuo nesitaikstytų. Reikalautų deginančios aistros.

Blondinė atitraukė ranką, ko gero, susigėdo.

Gibas iš užpakalinės kelnių kišenės išsiėmė piniginę. Sofijai pasirodė, kad vyras moteriai į rankas įbruko juodą *American Express* kortelę. Šviesiaplaukė ją sugniaužė delne, pasilenkė prie mylimojo ir pabučiavo jam į skruostą.

Papirkinėjimas!

Sofija prunkštelėjo. Kaip ji gali šito pavydėti?

Nuo pat porelės atvykimo, Gibas Martinas arba kalbėjo telefonu, arba dalyvaudavo susitikimuose su kitais verslininkais, o blondinė tuo metu mėgavosi prašmatniu *Bosque de Los Dioses* poilsio centru.

Vyriausioji Sofijos sesuo Žosefina buvo šio centro masažuotoja. Norėdamas dirbti *Bosque de Los Dioses*, privalėjai pasirašyti konfidencialumo sutartį. Tik tarpusavyje darbuotojai galėjo liežuvauti apie savo klientus. Ir net tada privalėdavo įsitikinti, ar jų niekas nesiklauso.

Po kelių akimirų Džosė išlindo pro darbuotojams skirtas duris nešina rudu maišeliu su *el casado*.

- *Hola*.

- Kaip tu?

Nors užaugo dvikalbėje aplinkoje, Džosei labiau patiko kalbėti ispaniškai, o štai Sofijai į galvą visų pirma dingtelėdavo angliški žodžiai. Tikriausiai todėl, kad prabėgus metams po motinos mirties, Sofija apsigyveno Kalifornijoje, pas savo tetą, ir dar būdama visai jaunutė nesunkiai prisitaikė prie tenykštės kultūros.

Sofija ėmė suptis hamake didžiuoju pirštu vis pasiremmdama į palmę.

- Nieko naujo, - Džosė klestelėjo ant cementinio suolo šalia tuščių hamakų eilių, sukabintų svečių poilsiui. Šiuo popietės metu daugelis išvykė į ekskursijas. - O kas pas tave?

- Laukiu kliento, kurį antrą valandą skraidinsiu į *Libera*.

- Kaip pastaruoju metu veikia *El Diablo*? Tas lėktuvėlis toks pats senas, kaip aš.

Džosei buvo keturiasdešimt vieneri - keturiolika metų daugiau nei Sofijai. Vyriausioji sesuo didžiąją gyvenimo dalį buvo ištekėjusi už mokyklos laikų mylimojo Džordžo. Pora turėjo tris

vidurinėje besimokančius vaikus.

- Kuo puikiausiai.

El Diablo - kaprizingas 1971-ųjų *Piper Cherokee 180F* modelis, kurį Sofija paveldėjo iš tėvo, prieš porą metų nusprendusio išeiti į pensiją. Ji buvo vienintelė iš septynių Kruzų atžalų, mėgusi skraidyti.

Niekas nepavydėjo šitokios dovanos. Sofijos broliai ir seserys lėktuvą laikė našta, o ne dėmesio vertu technikos stebuklu. Žinoma, *El Diablo* tebuvo senas kledaras, tačiau moteris juo užsidirbdavo pragyvenimui. Ji skraidindavo turistus į *Tamsųjį mišką* - ten, kur gali prasibrauti tik maži lėktuvėliai. Sofijai išties patiko skraidyti, be to, ji ką tik baigė orlaivių pilotavimo mokyklą, tad dabar buvo nepriekaištinga savo amato meistrė.

Džosė išvyniojo jautiena įdarytus kukurūzų paplotėlius iš gysločio lapų.

- Privertei tėtuką tavimi didžiutis.

Sofija darkart dirstelėjo į Gibo Martino namelą medyje. Ilgakoję gražuolė išėjo į verandą ir atsirėmė į balkono turėklą.

Blondinė pamojo Džosei ir nusišypsojo. Ši atsakė tuo pačiu.

- Pažįsti ją?

- Pastarąsias dvi savaites ant masažo stalo ji guli kiekvieną dieną. Ateina antrą valandą ir atsiskaito savo draugužio kreditine kortele. Kad ir ko ši blondinė nori, aš jai šypsausi ir tenkinu visas jos užgaidas.

- Atrodo, ji kiek paviršutiniška. Gerai jau, gerai, tai tėra paika kritika, - Sofija susigėdo, delnu užsidengė burną.

- Steisė - viršelių modelis, - prasitarė Džosė.
- Ko dar galima iš jos tikėtis?

- Galbūt mažiau banalumo?

- Ar tavo aštrios replikos kažkaip susijusios su tuo, kad Steisė - turtingo amerikiečio, į kurį spoksai, mergina?

- Aš nespoksau į jį!

- Ai ai ai.

- Na, gal šiek tiek, tačiau ar dažnai čia pamatysi šviesiaplaukį? Tai ne dėl jo paties, o dėl plaukų.

- Ai ai ai.

- Tikrai.

Džosė linktelėjo jaunam nutukusiam plikiui, kartu su draugais jojusiam tiltu, jungiančiu vasarnamių teritoriją su pagrindiniu įėjimu.

- Nori pasakyti, kad spoksotum ir į tą tipą, jei jis būtų baltapūkis?

- Taip, žinoma, - sumelavo Sofija.

Džosė prunkštelėjo.

- Beje, kai tu nosisuki, tas turčius taip pat į tave žiūri.

- Nejaugi? - paklausė nustebusi Sofija.

Vyresnioji linktelėjo.

- Dar ir kaip.

Sofija nurijo seiles, nuleido galvą, jautė, kaip rausta skruostai. *Ei, kas gi tai? Ji nėra viena tų dažnai raudonuojančių mergužėlių.*

Džosė supratingai pažvelgė į seserį.

- Prastai einasi su Emiliu?

- Ką? - pratrūko Sofija. - Ne. Emilis nuostabus...

- Bet jis dabar San Chosė, o ponas Aukštasis, Šviesusis, Stuomeningasis - čia?

- Aš šito nesakiau.

- Nereikia nė sakyti!

Džosė klysta. Sofija nėra tokia lengvabūdė. Bet ar tikrai?

- Sofija, - meiliai kreipėsi sesuo. - Gali man pasakyti. Kas yra?

Sofija gūžtelėjo pečiais. Palmės žievė toje vietoje, kur buvo priištas hamakas, ėmė lup-tis.

- Tikrai nieko.

Džosė iškišo liežuvį ir papurtė galvą. Sofijai niekada nepavykdavo ko nors nuslėpti nuo vyriausios sesers.

- Mano ir Emilio santykiai panašėja į tvirtą draugystę, o ne į aistringą romaną, - prisipažino Sofija. - Mes dar nesimylėjom.

- Tačiau judu susitikinėjate, berods, du mėnesius?

- Būtent. Per du mėnesius - tik penki pasimatymai. Jei būtume įsimylėję, argi nesikan-kintume kaskart, būdami atskirai? Klystu?

- Per daug tikiesi, - pasakė Džosė. - Emilis - šaunus vyras. Jis būtų puikus tėvas ir sutuoktinis.

- Ir to pakanka?

Džosė šyptelėjo, nusibraukė trupinius nuo pirštų ir atsistojo.

- O ko dar reikia?

- Pirmiausia - aistros!

- Aistra išblėsta. Tada lieka tai, kas svarbiausia - draugystė.

- Tu santuoką apibūdini labai nuobodžiai, - žiovaudama tarė jaunėlė.

- Anaiptol. Laikui bėgant kitus dalykus išmoksi vertinti labiau už aistrą....